

سید رسول موسوی در گفت‌وگو با «ایران» سفروزیار کشور پاکستان به تهران را تحلیل کرد

ابتکار تازه‌ای در کار نیست

میانجی‌گری بخشی از راهبرد امنیت ملی پاکستان است

گفت‌وگو

گروه دیپلماسی

سفروزیار کشور پاکستان به تهران گمانه‌زنی‌ها درباره نقش آفرینی اسلام‌آباد در کاهش تنش میان ایران و آمریکا را بار دیگر برجسته کرد. سیدرسول موسوی دیپلمات پیشین و مدرس دانشگاه در گفت‌وگو با «ایران» تأکید می‌کند این رفت‌وآمدها پیش از آنکه نشانه طرحی

تازه باشد ادامه روند میانجی‌گری پاکستان است. او در عین حال معتقد است حتی در صورت شکل‌گیری تفاهم، مهم‌ترین تضمین پایداری هر توافق قدرت ملی کشور است.

نگردد. زیرا ورود جانبدارانه به اختلافات ایران، عربستان یا آمریکا می‌تواند توازن سیاست خارجی و امنیت ملی آن را به خطر بیندازد. بنابراین ایضاً نقش میانجی، در واقع ابزاری برای حفظ تعادل و صیانت از منافع ملی پاکستان است. از منظر ایران نیز این نقش می‌تواند مثبت ارزیابی شود. ما حدود ۹۰۰ کیلومتر مرز مشترک با پاکستان داریم. این کشور تنها قدرت هسته‌ای در جهان اسلام است و ارتش قدرتمندی دارد. افکار عمومی پاکستان نیز عموماً نگاه مثبتی به ایران دارد و دولت‌های مختلف این کشور تلاش کرده‌اند روابط خود با تهران را حفظ کنند. بنابراین ثبات و نقش متوازن

پاکستان برای ایران اهمیت دارد. اگر بخواهیم به سابقه تاریخی نگاه کنیم، پاکستان در دهه ۱۹۷۰ نقش مهمی در نزدیکی چین و آمریکا ایفا کرد؛ از جمله تسهیل سفر محرمانه هنری کیسینجر به پاکستان در دهه ۱۹۸۰ و توافقات ژنو، نقش مهمی داشت. این سوابق نشان می‌دهد که پاکستان از ظرفیت دیپلماتیک قابل توجهی برخوردار است.

سفروزیار کشور پاکستان به تهران با پیام ویژه برای رهبر انقلاب تا چه اندازه نشان‌دهنده ورود اسلام‌آباد به مرحله‌ای جدید از میانجی‌گری است؟ آیا پاکستان صرفاً حامل پیام است یا در حال ارائه ابتکارهای مستقل نیز هست؟ در مورد محتوای پیام طبیعتاً کسی اطلاع

پاکستان در ماه‌های اخیر از یک بازیگر حاشیه‌ای به میانجی فعال میان ایران و آمریکا تبدیل شده است. چه عواملی باعث ارتقای جایگاه اسلام‌آباد در این پرونده‌ها شد؟

من اساساً با تعبیر «بازیگر حاشیه‌ای» پاکستان را موافق نیستم. پاکستان هیچ‌گاه بازیگر حاشیه‌ای نبوده است. این کشور یکی از بازیگران مهم تحولات آسیای جنوبی است و چه در دوران جنگ سرد و چه پس از آن، نقش فعالی در معادلات منطقه‌ای داشته است. بویژه در پرونده افغانستان، از دوران اشغال شوروی تا تحولات دو دهه اخیر، اسلام‌آباد یکی از بازیگران کلیدی بوده است.

علاوه بر این، رابطه پیچیده و راهبردی پاکستان با هند که هر دو قدرت هسته‌ای هستند به این کشور وزن ژئوپلیتیکی ویژه‌ای داده است. در حوزه میانجی‌گری نیز پاکستان سابقه طولانی دارد. در روابط ایران و عربستان، چه در دوره مرحوم هاشمی رفسنجانی و چه در سال‌های بعد، اسلام‌آباد تلاش‌هایی برای کاهش تنش انجام داده است. در دوره نخست‌وزیری عمران خان نیز شاهد تلاش‌های میانجی‌گرانه میان تهران و ریاض بودیم. اکنون هم در چارچوب روابط ایران و آمریکا، پاکستان می‌کوشد چنین نقشی را ایفا کند. اما نکته مهم اینجاست که پاکستان میانجی‌گری را بخشی از تعریف امنیت ملی خود می‌داند. این کشور تلاش می‌کند در منازعات منطقه‌ای و بین‌المللی، جانب یکی را علیه دیگری

دقیقی ندارد، اما بر اساس تجربه‌ای که از فعالیت‌های دیپلماتیک پاکستان دارم، باید بگویم این اقدام اتفاق تازه‌ای نیست. پیش‌تر هم آقای نقوی، وزیر کشور پاکستان که روابط نزدیکی با ژنرال عاصم منیر، فرمانده ارتش پاکستان دارد، پیام‌هایی را برای مقامات ایران آورده است. این پیام‌ها معمولاً نه ابتکار جدیدی بوده‌اند و نه حاصل تحول خاصی؛ بلکه بیشتر بخشی از فرآیند ظرفیت‌سازی دیپلماتیک هستند تا امکان برگزاری ملاقات‌های حساس‌تر و انتقال دیدگاه‌های پاکستان فراهم شود. اگر روند اخیر را دنبال کنیم، می‌بینیم که آقای نقوی روند روز پیش از سفر به تهران، مجموعه‌ای از دیدارهای مهم در پاکستان داشته و پس از دیدار با وزیر کشور ایران و مرز مشترک با پاکستان، موضوعات مورد نظر، درباره به تهران کرده است. این رفت‌وآمدها بیشتر در ادامه همان مسیر معمول پاکستان در تعاملات دیپلماتیک است و نشانه ورود به مرحله کاملاً جدیدی نیست.

تخلیل من این است که هدف اصلی این اقدامات، تشویق ایران به پیگیری پررنگ‌تر مسیر دیپلماتیک است. این موضوع به معنای مخالفت با سیاست‌های ایران نیست؛ بلکه تلاش برای کاهش سطح تنش‌های اعلامی است. منظور از «سیاست تهاجمی» در اینجا اقدام نظامی نیست، بلکه موضع اعلامی ایران است که تأکید می‌کند هرگونه اقدام آمریکا با پاسخی قاطع و شدیدتر مواجه خواهد شد. پاکستان احتمالاً می‌کوشد ایران را به تعدیل این موضع تشویق کند.

البته با توجه به اقدامات آمریکا در ایجاد فشار و محاصره دریایی، و نیز تحولات مرتبط با لبنان، ایران طبیعی است که سیاست باززدگی و موضع قاطع خود را حفظ کند. بنابراین نمی‌توان انتظار داشت که صرفاً به دلیل پیام‌های دیپلماتیک، سیاست‌های تهران تغییر اساسی کند.

تا چه اندازه می‌توان نقش آفرینی اخیر پاکستان را در چارچوب این منطقه‌ای چین تحلیل کرد؟ برخی اسلام‌آباد در این پرونده را به نوعی بازوی دیپلماتیک پکن محسوب می‌کنند.

من نقش آفرینی اخیر پاکستان را در چارچوب راهبرد منطقه‌ای چین تفسیر نمی‌کنم و با تعبیری مانند «بازوی دیپلماتیک چین» نیز موافق نیستم؛ پاکستان چنین جایگاهی ندارد. این کشور در سیاست خارجی خود تلاش کرده روابط متوازی با قدرت‌های مختلف داشته باشد. همان‌طور که در پاسخ قبلی اشاره کردم، پاکستان در دهه ۱۹۷۰ نقش مهمی در بهبود روابط آمریکا و چین ایفا کرد و زمینه‌ساز نزدیکی دو کشور شد. همین تجربه نشان می‌دهد اسلام‌آباد صرفاً در چارچوب سیاست یک قدرت خاص عمل نمی‌کند.

پاکستان هم‌زمان روابط قابل توجهی با چین، آمریکا و همچنین با ایران دارد. بنابراین بهتر است نقش فعلی این کشور را ناشی از استفاده از ظرفیت‌های دیپلماتیک مستقل خودش بدانیم، نه به‌عنوان امتداد سیاست خارجی چین. در عین حال نباید فراموش کرد که پاکستان با چالش‌های داخلی و امنیتی زیادی نیز روبه‌رو است. با وجود این چالش‌ها، پاکستان از ظرفیت دیپلماتیک قابل توجهی برخوردار است. این کشور در بسیاری از مجامع بین‌المللی دیپلمات‌های توانمند و باتجربه‌ای دارد و پرونده‌های مهم منطقه‌ای و جهانی نقش آفرینی کرده است. حتی در شرایطی که تحت فشارهای شدید و تحریم‌های بین‌المللی قرار داشت، توانست برنامه هسته‌ای خود را به سرانجام برساند و نشان‌دهنده توان راهبردی و اراده سیاسی آن است. به همین دلیل همیشه تأکید کرده‌ام که پاکستان برای ایران یک همسایه بسیار مهم محسوب

تجربه‌های گذشته،

از جمله خروج آمریکا از برجام،

بی‌اعتمادی عمیقی

ایجاد کرده است.

حتی توافقی

مانند برجام که

با قطعنامه ۲۲۳۱

شورای امنیت تأیید

شده بود، با تصمیم

یک‌جانبه آمریکا

عملاً تضعیف شد.

بنابراین واقعیت

این است که هیچ

تضمین بین‌المللی

به‌تنهایی نمی‌تواند

پایداری یک توافق

را حتمی کند؛

مهم‌ترین ضمانت،

قدرت و انسجام

ملی هر کشور است

می‌شود و لازم است شناخت دقیق‌تر و واقع‌بینانه‌تری از این کشور داشته باشیم.

ایا استفاده از ظرفیت پاکستان می‌تواند بخشی از یک دیپلماسی پنهان یا غیرمستقیم چین برای اثرگذاری بر روند مذاکرات باشد؟

من با این برداشت که چین از ورود مستقیم به موضوع مذاکرات هسته‌ای ایران برهیز کرده، موافق نیستم. چین از ابتدا یکی از بازیگران اصلی این پرونده بوده است. این کشور در جریان مذاکراتی که در نهایت به برجام منتهی شد، حضور داشت و حتی پیش از آن نیز به‌عنوان عضو دائم شورای امنیت در تصویب قطعنامه‌هایی علیه ایران مشارکت داشت و آنها را تأیید کرده بود.

در عین حال موضع چین در این پرونده مبتنی بر اصول پیمان عدم اشاعه هسته‌ای (NPT) است. چین معتقد است کشوری که عواضین پیمان است و فعالیت‌های هسته‌ای آن تحت نظارت آژانس بین‌المللی انرژی اتمی قرار دارد، حق برخورداری از فناوری صلح‌آمیز هسته‌ای را دارد. تفاوت اصلی چین با آمریکا در همین نقطه است. آمریکا بر اساس نوعی نیت‌خوانی استدلال می‌کند که ایران ممکن است در آینده به سمت تولید سلاح هسته‌ای می‌کند که ایران ممکن است در آینده به سمت تولید سلاح هسته‌ای برود، اما چنین چنین رویکردی نادر و تأکید می‌کند تا زمانی که فعالیت‌ها تحت نظارت آژانس باشد، استفاده صلح‌آمیز از انرژی

بین‌المللی- از جمله چین، روسیه و کشورهای منطقه- از کاهش تنش میان ایران و آمریکا استقبال می‌کنند. اگر تفاهمی شکل بگیرد، چین می‌تواند در مرحله اجرایی، به‌ویژه در چارچوب شورای امنیت یا سازوکارهای اقتصادی و فنی، نقش حمایتی ایفا کند. اما درباره جزئیات این نقش، باید منتظر شرایط واقعی آینده بود؛ زیرا نوع و سطح مشارکت چین کاملاً وابسته به ماهیت توافق احتمالی و میزان تعهد طرفین خواهد بود.

طرح پنج‌ماده‌ای مشترک چین و پاکستان درباره بحران هسته‌ای ایران چه پیام‌ها و اهدافی را دنبال می‌کند؟

به نظر من بیانیه پنج‌ماده‌ای چین و پاکستان بیش از هر چیز ژانزاد دهنده منافع و نگاه این دو کشور است و الزاماً به معنای تأمین منافع ایران نیست. منافع ایران را خود ایران باید تعریف کند و بر اساس آن درباره هر طرحی با ابتکار تصمیم بگیرد.

در این بیانیه برخی نکات مثبت مانند تأکید بر راه‌حل‌های دیپلماتیک و کاهش تنش مطرح شده است، اما در عین حال به برخی از منافع حیاتی ایران توجه کافی نشده است. برای مثال در متن بیانیه حتی از عنوان دقیق «خلیج فارس» نیز استفاده نشده و صرفاً به «وازه خلیج» اشاره شده است که از نظر سیاسی و تاریخی مسأله مهمی محسوب می‌شود.

در مرحله دوم مذاکرات و طراحی سازوکارهای اجرایی توافقی می‌تواند به یک تفاهم اولیه، چین چه نقشی داشته باشد؟

پیش از هر چیز باید دید اساساً امکان دستیابی به چنین تفاهمی وجود دارد یا خیر. با توجه به رفتارهای متناقض و تهدیدآمیز آمریکا، این خود یک پرسش جدی است. ایران بارها نشان داده که از مذاکره منطقی درباره فعالیت‌های هسته‌ای و مسائل مرتبط با امنیت ملی خود گریزان نیست، اما تجربه‌های گذشته، از جمله خروج آمریکا از برجام، بی‌اعتمادی عمیقی ایجاد کرده است. حتی توافقی مانند برجام که با قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت تأیید شده بود، با تصمیم یک‌جانبه آمریکا عملاً تضعیف شد. بنابراین واقعیت این است که هیچ تضمین بین‌المللی به‌تنهایی نمی‌تواند پایداری یک توافق را حتمی کند؛ مهم‌ترین ضمانت، قدرت و انسجام ملی هر کشور است. در عین حال، بسیاری از بازیگران

پاکستان در ماه‌های اخیر از یک بازیگر حاشیه‌ای به میانجی فعال میان ایران و آمریکا تبدیل شده است. چه عواملی باعث ارتقای جایگاه اسلام‌آباد در این پرونده‌ها شد؟

من اساساً با تعبیر «بازیگر حاشیه‌ای» پاکستان را موافق نیستم. پاکستان هیچ‌گاه بازیگر حاشیه‌ای نبوده است. این کشور یکی از بازیگران مهم تحولات آسیای جنوبی است و چه در دوران جنگ سرد و چه پس از آن، نقش فعالی در معادلات منطقه‌ای داشته است. بویژه در پرونده افغانستان، از دوران اشغال شوروی تا تحولات دو دهه اخیر، اسلام‌آباد یکی از بازیگران کلیدی بوده است.

علاوه بر این، رابطه پیچیده و راهبردی پاکستان با هند که هر دو قدرت هسته‌ای هستند به این کشور وزن ژئوپلیتیکی ویژه‌ای داده است. در حوزه میانجی‌گری نیز پاکستان سابقه طولانی دارد. در روابط ایران و عربستان، چه در دوره مرحوم هاشمی رفسنجانی و چه در سال‌های بعد، اسلام‌آباد تلاش‌هایی برای کاهش تنش انجام داده است. در دوره نخست‌وزیری عمران خان نیز شاهد تلاش‌های میانجی‌گرانه میان تهران و ریاض بودیم. اکنون هم در چارچوب روابط ایران و آمریکا، پاکستان می‌کوشد چنین نقشی را ایفا کند. اما نکته مهم اینجاست که پاکستان میانجی‌گری را بخشی از تعریف امنیت ملی خود می‌داند. این کشور تلاش می‌کند در منازعات منطقه‌ای و بین‌المللی، جانب یکی را علیه دیگری

دقیقی ندارد، اما بر اساس تجربه‌ای که از فعالیت‌های دیپلماتیک پاکستان دارم، باید بگویم این اقدام اتفاق تازه‌ای نیست. پیش‌تر هم آقای نقوی، وزیر کشور پاکستان که روابط نزدیکی با ژنرال عاصم منیر، فرمانده ارتش پاکستان دارد، پیام‌هایی را برای مقامات ایران آورده است. این پیام‌ها معمولاً نه ابتکار جدیدی بوده‌اند و نه حاصل تحول خاصی؛ بلکه بیشتر بخشی از فرآیند ظرفیت‌سازی دیپلماتیک هستند تا امکان برگزاری ملاقات‌های حساس‌تر و انتقال دیدگاه‌های پاکستان فراهم شود. اگر روند اخیر را دنبال کنیم، می‌بینیم که آقای نقوی روند روز پیش از سفر به تهران، مجموعه‌ای از دیدارهای مهم در پاکستان داشته و پس از دیدار با وزیر کشور ایران و مرز مشترک با پاکستان، موضوعات مورد نظر، درباره به تهران کرده است. این رفت‌وآمدها بیشتر در ادامه همان مسیر معمول پاکستان در تعاملات دیپلماتیک است و نشانه ورود به مرحله کاملاً جدیدی نیست.

تخلیل من این است که هدف اصلی این اقدامات، تشویق ایران به پیگیری پررنگ‌تر مسیر دیپلماتیک است. این موضوع به معنای مخالفت با سیاست‌های ایران نیست؛ بلکه تلاش برای کاهش سطح تنش‌های اعلامی است. منظور از «سیاست تهاجمی» در اینجا اقدام نظامی نیست، بلکه موضع اعلامی ایران است که تأکید می‌کند هرگونه اقدام آمریکا با پاسخی قاطع و شدیدتر مواجه خواهد شد. پاکستان احتمالاً می‌کوشد ایران را به تعدیل این موضع تشویق کند.

البته با توجه به اقدامات آمریکا در ایجاد فشار و محاصره دریایی، و نیز تحولات مرتبط با لبنان، ایران طبیعی است که سیاست باززدگی و موضع قاطع خود را حفظ کند. بنابراین نمی‌توان انتظار داشت که صرفاً به دلیل پیام‌های دیپلماتیک، سیاست‌های تهران تغییر اساسی کند.

تا چه اندازه می‌توان نقش آفرینی اخیر پاکستان را در چارچوب این منطقه‌ای چین تحلیل کرد؟ برخی اسلام‌آباد در این پرونده را به نوعی بازوی دیپلماتیک پکن محسوب می‌کنند.

من نقش آفرینی اخیر پاکستان را در چارچوب راهبرد منطقه‌ای چین تفسیر نمی‌کنم و با تعبیری مانند «بازوی دیپلماتیک چین» نیز موافق نیستم؛ پاکستان چنین جایگاهی ندارد. این کشور در سیاست خارجی خود تلاش کرده روابط متوازی با قدرت‌های مختلف داشته باشد. همان‌طور که در پاسخ قبلی اشاره کردم، پاکستان در دهه ۱۹۷۰ نقش مهمی در بهبود روابط آمریکا و چین ایفا کرد و زمینه‌ساز نزدیکی دو کشور شد. همین تجربه نشان می‌دهد اسلام‌آباد صرفاً در چارچوب سیاست یک قدرت خاص عمل نمی‌کند.

پاکستان هم‌زمان روابط قابل توجهی با چین، آمریکا و همچنین با ایران دارد. بنابراین بهتر است نقش فعلی این کشور را ناشی از استفاده از ظرفیت‌های دیپلماتیک مستقل خودش بدانیم، نه به‌عنوان امتداد سیاست خارجی چین. در عین حال نباید فراموش کرد که پاکستان با چالش‌های داخلی و امنیتی زیادی نیز روبه‌رو است. با وجود این چالش‌ها، پاکستان از ظرفیت دیپلماتیک قابل توجهی برخوردار است. این کشور در بسیاری از مجامع بین‌المللی دیپلمات‌های توانمند و باتجربه‌ای دارد و پرونده‌های مهم منطقه‌ای و جهانی نقش آفرینی کرده است. حتی در شرایطی که تحت فشارهای شدید و تحریم‌های بین‌المللی قرار داشت، توانست برنامه هسته‌ای خود را به سرانجام برساند و نشان‌دهنده توان راهبردی و اراده سیاسی آن است. به همین دلیل همیشه تأکید کرده‌ام که پاکستان برای ایران یک همسایه بسیار مهم محسوب

می‌شود و لازم است شناخت دقیق‌تر و واقع‌بینانه‌تری از این کشور داشته باشیم.

ایا استفاده از ظرفیت پاکستان می‌تواند بخشی از یک دیپلماسی پنهان یا غیرمستقیم چین برای اثرگذاری بر روند مذاکرات باشد؟

من با این برداشت که چین از ورود مستقیم به موضوع مذاکرات هسته‌ای ایران برهیز کرده، موافق نیستم. چین از ابتدا یکی از بازیگران اصلی این پرونده بوده است. این کشور در جریان مذاکراتی که در نهایت به برجام منتهی شد، حضور داشت و حتی پیش از آن نیز به‌عنوان عضو دائم شورای امنیت در تصویب قطعنامه‌هایی علیه ایران مشارکت داشت و آنها را تأیید کرده بود.

در عین حال موضع چین در این پرونده مبتنی بر اصول پیمان عدم اشاعه هسته‌ای (NPT) است. چین معتقد است کشوری که عواضین پیمان است و فعالیت‌های هسته‌ای آن تحت نظارت آژانس بین‌المللی انرژی اتمی قرار دارد، حق برخورداری از فناوری صلح‌آمیز هسته‌ای را دارد. تفاوت اصلی چین با آمریکا در همین نقطه است. آمریکا بر اساس نوعی نیت‌خوانی استدلال می‌کند که ایران ممکن است در آینده به سمت تولید سلاح هسته‌ای می‌کند که ایران ممکن است در آینده به سمت تولید سلاح هسته‌ای برود، اما چنین چنین رویکردی نادر و تأکید می‌کند تا زمانی که فعالیت‌ها تحت نظارت آژانس باشد، استفاده صلح‌آمیز از انرژی

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی سالیانه شرکت پتروشیمی ارغوان گستر ایلام (سهامی عام)

به شماره ثبت ۴۶۲۸۵۰ و شناسه ملی ۱۴۰۰۴۵۱۶۱۰۴
برای سال مالی منتهی به ۱۴۰۴/۱۲/۲۹

زمان و محل برگزاری مجمع عمومی:
از کلیه سهامداران، وکیل یا قائم مقام قانونی صاحب سهم و همچنین نماینده یا نمایندگان اشخاص حقوقی دعوت می‌گردد تا در جلسه مجمع عمومی این شرکت که در ساعت ۹:۰۰ روز سه‌شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۲/۲۹ در محل استان تهران- شهر تهران- انتهای امیرآباد شمالی- شهرک والفجر- خیابان ۹، روبه‌روی کوچه ۹/۵- پلاک ۶ مرکز همایش‌های سازمان مدیریت صنعتی ایران برگزار می‌گردد حضور به‌هم رسانند.

دستور جلسه:
استماع گزارش عملکرد هیأت‌مدیره، گزارش حسابرس مستقل و بازرس قانونی شرکت در خصوص عملکرد سال مالی منتهی به ۱۴۰۴/۱۲/۲۹
بررسی و تصویب صورت‌های مالی برای سال مالی منتهی به ۱۴۰۴/۱۲/۲۹
انتخاب حسابرس مستقل و بازرس قانونی و علی‌البدل و تعیین میزان حق الزحمه ایشان برای سال مالی منتهی به ۱۴۰۵/۱۲/۲۹
تعیین روزنامه کثیرالانتشار جهت درج آگهی‌های شرکت برای

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی سالیانه شرکت پتروشیمی ایلام (سهامی خاص)
به شماره ثبت ۹۱۱۱ و شناسه ملی ۱۰۱۰۲۹۴۲۷۳۹

بدین وسیله از کلیه سهامداران، وکیل یا قائم مقام قانونی صاحب سهم و همچنین نماینده یا نمایندگان اشخاص حقوقی دعوت می‌گردد تا در جلسه مجمع عمومی عادی سالیانه شرکت پتروشیمی ایلام (سهامی خاص) که رأس ساعت ۱۴:۰۰ روز یک‌شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۳/۳۱ در نشانی: تهران، میدان ونک، خیابان ملاصدرا، خیابان شیخ بهایی شمالی، میدان شیخ بهایی، ضلع شمال غربی، ساختمان رایان ونک، پلاک ۱۸، طبقه ۷، واحد ۷۰۹ تشکیل می‌گردد، حضور به هم رسانند.

آگهی فراخوان مناقسه عمومی یک مرحله‌ای

مناقسه شماره PIDIDC-1405/375
شركت پتروشیمی ارغوان گستر ایلام (سهامی عام) در نظر دارد به‌منظور خرید جامبو یک یک تتی مورد نیاز مجتمع خود به شرح زیر نسبت به برگزاری مناقسه عمومی یک مرحله‌ای و عقد قرارداد با یک شرکت واجد شرایط اقدام نماید. موضوع مناقسه، خرید جامبو یک یک تتی

مدت اجرای موضوع مناقسه، ۶ ماه
۳. مبلغ برآوردی موضوع مناقسه، ۱,۵۶۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال
۴. مبلغ تضمین شرکت در مناقسه، ۴۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال
۵. انواع تضمین‌های معتبر برای شرکت در مناقسه:
۵-۱ ضمانت‌نامه بانکی
۵-۲ اوراق بزرگ به حساب اعلام شده در اسناد مناقسه
مهلت و نحوه دریافت اسناد مناقسه:
مهلت دریافت اسناد مناقسه، تا ساعت ۱۵:۰۰ مورخ ۱۴۰۵/۰۳/۳۱.

آگهی فراخوان مناقسه عمومی دومرحله‌ای
مناقسه شماره PIDIDC-1405/373
متقاضیان واجد شرایط برای دریافت اسناد مناقسه، با ارسال نامه اعلام آمادگی (شامل نام شرکت، شماره تماس و آدرس رایانامه) به آدرس agipc.comm@pididc.com اقدام نمایند. اسناد مناقسه پس از دریافت نامه اعلام آمادگی به صورت الکترونیکی به رایانامه متقاضیان ارسال خواهد شد.

آگهی فراخوان مناقسه عمومی دومرحله‌ای
مناقسه شماره PIDIDC-1405/374
متقاضیان واجد شرایط برای دریافت اسناد مناقسه، با ارسال نامه اعلام آمادگی (شامل نام شرکت، شماره تماس و آدرس رایانامه) به آدرس agipc.comm@pididc.com اقدام نمایند. اسناد مناقسه پس از دریافت نامه اعلام آمادگی به صورت الکترونیکی به رایانامه متقاضیان ارسال خواهد شد.

آگهی فراخوان مناقسه عمومی دومرحله‌ای
مناقسه شماره PIDIDC-1405/374
متقاضیان واجد شرایط برای دریافت اسناد مناقسه، با ارسال نامه اعلام آمادگی (شامل نام شرکت، شماره تماس و آدرس رایانامه) به آدرس agipc.comm@pididc.com اقدام نمایند. اسناد مناقسه پس از دریافت نامه اعلام آمادگی به صورت الکترونیکی به رایانامه متقاضیان ارسال خواهد شد.